

PANORAMA

NIEDZIELNY DODATEK „DZIENNIKA ŁÓDZKIEGO“

Łódź, 6 lipca 1958 r.

Nr 26 (240)

L. GUTKOWSKA

Tam, gdzie ożywa zamarte echo

Jakie będą losy Kolegiaty w Tumie

W odległości około 2 km od Łęczycy wznoszą się mury romańskiej kolegiaty w Tumie. W zielonej płaszczyźnie łąk i pól maluje się sylwetka kościoła z dwiema wysokimi wieżami. Jednak jej zewnętrzny, schludny wygląd — niczym nie wskazuje na ruiny wnętrza.

Przepiękne wczesnogotyckie sklepienia; pod nimi gnieźdzą się kawiaki. Ich niski zakłóca ciszę i jednocześnie stanowi jedyną znaną życią martwej świątyni.

W stertach, poukładane starannie, leżą czaszki i kości ludzkie. Rusztowania podporzą maszynowe ściany, brak po-

szczona. Jeszcze w 1939 r. pożar zniszczył wieżę północną, dachy obu absyd i baszt. Trzy pociski zniszczyły górne kondygnacje. Po zniszczeniach wojennych zabezpieczono dach w latach 1945—1947. W 1948 roku kierownictwo robót technicznych i konserwatorskich przejął prof. Witkiewicz. Przez

wniez brak gotowej dokumentacji i konieczność opracowania trzech kolejnych wariantów koncepcji odbudowy wpłynęły na opóźnienie prac.

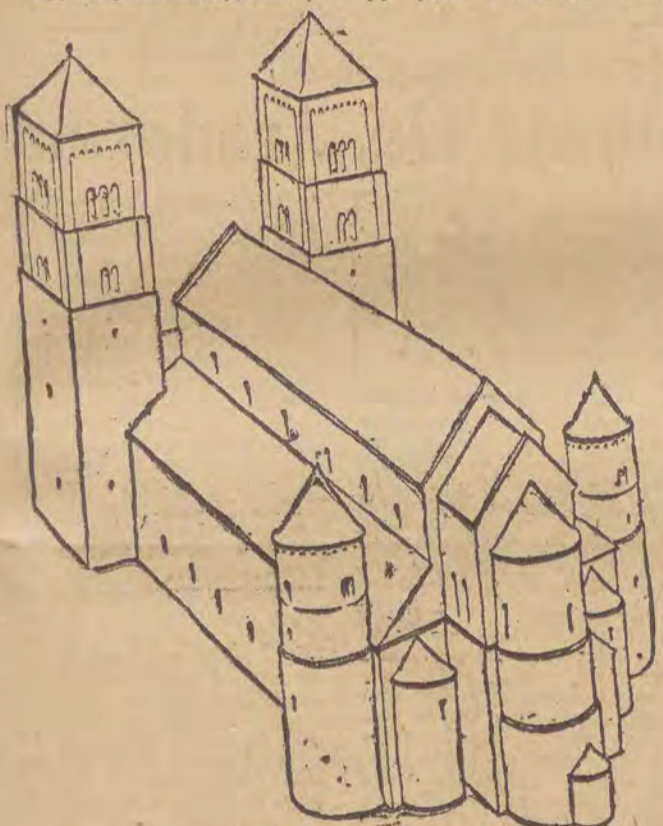
Najważniejszą sprawą w całym procesie odbudowy tumskiego zabytku jest obecnie usunięcie nieprzewidzianej przeszkody — mianowicie wody. Statystyka gruntów i wiercenia w ciągu dwóch lat wykazały, że wody nie ma. Tymczasem... W dolnej partii wykopaliskowej, nad którą położona ma być posadzka, wystąpiła przed dwoma miesiącami woda gruntowa o dość wysokim poziomie. Zjawisko to nastąpiło prawdopodobnie wskutek odsłonięcia dolnych partii muru, które uległy zwężeniu z biegiem czasu, a woda zmieniając swój poziom (Kolegiata leży w bliźniejście niecce rzeki Bzury, nie bez wpływu jest też sytuacja powodziowa w bieżącym roku) poprzez krążenie niszczy zabytkowe fundamenty. Zachodzi więc konieczność usunięcia wody. I przed tym zabiegiem nie może być mowy o dalszych pracach budowlanych.

Obawy wzbudzają pokładane rysy umiejscowione na zewnętrznej ścianie obu wież.

Oto wieża północna. Ciemnie je w murze zrywkami niebezpieczna szczelina. Rysa obejmuje 2/3 całości wieży. Zaczyna się gdzieś pośrodku, a kończy szeroki rozszczepieniem tuż nad miejscem, gdzie są widoczne ślady krogulczych szpon legendarnego diabła Boruty. To samo zjawisko daje się spostrzec na wieży południowej. Białe stemple w czerwoną cegłę są wskaźnikami czy pęknięcie muru pogłębia się.

Wabsydie zachodniej nawy głównej są freski. Właściwie kiedyś były to freski. Dziś pozostały wyblakłe plamy — niczym po dzieciej zabawie w kalkomanie. Fragmenty sinych plam z ledwo rozpoznawalnym wizerunkiem Chrystusa. Widok o-

(Dalszy ciąg na str. 5)

Kolegiata w Tumie pod Łęczycą.

Szkice rekonstrukcyjne wg pracy M. Walickiego.

sadzi odsłania całe archeologiczne bogactwo minionych wieków. Widać ogromne glazy — kamienie, czarne czeluście po wyjętych belkach-obczymach, fragmenty muru, wneki...

Odkryte fragmenty konstrukcji murowanych pozwalają na stwierdzenie, że na miejscu obecnej kolegiaty istniała wcześniejsza budowla. Są to wieże relikty wcześniejszego opactwa. Badania ustaliły, że są to granitowe kamienie polne spójone glinianą, wapienną zaprawą.

Kolegiata w Tumie przeszła bujne i ciekawe losy. Dwukrotnie palona się w ciągu wieków. Podczas wojny została poważnie zni-

szczone cztery lata powojenne dysponowano znacznymi funduszami. Potem kredyty inwestycyjne ograniczono i zły stan zdrowia prof. Witkiewicza wpłynął na zahamowanie tempa prac.

Po rekonstrukcji obu wież przystąpiono do prac archeologicznych. Potwierdziły one przypuszczenie o istnieniu, w dolnych pokładach muru, starszego jeszcze opactwa z X wieku. Od 1950 r. wojewódzki konserwator walczy z trudnymi warunkami finansowymi, co wpływa na dość wolne tempo robót. W efekcie wykonano prace zabezpieczające, konserwatorskie, a dalszą działalność rekonstrukcyjną przejął mgr arch. Kosmulska z PKZ. Ró-

Portal główny kolegiaty w Tumie pod Łęczycą.

Robert Donat — aktor uparty

9 czerwca br. w szpitalu londyńskim zmarł po wieloletniej ciężkiej chorobie znakomity angielski aktor pochodzenia polskiego, ROBERT DONAT.

Pierwszą szansę życiową miał Donat w 1931 r., kiedy zaproponowano mu odegranie próbną sceny w jakimś angielskim filmie. Ubrany w ubiór człowieka z rodziny — długi tużurek i sztywny kosaż — młody aktor miał odegrać rolę zakochanego młodzieńca. Próba wypadła katastrofalnie, reżyser orzekł, iż Donat nie ma ani krzty talentu. Od tego werdyktu nie było apelacji.

Jednakże chłopak nie zniechęcił się. Co pewien czas zgłaszał się do studia i mimo niekających go już wówczas ataków astmy, próbował nagrywać próbne sceny, które miały utworzyć mu drogę do „wielkiego” filmu. Grał smutek, ra-

dział, strach, przerażenie... i nie

znajdował żadnego uznania. Pewnego dnia, będąc na skraju załamania nerwowego, Donat dostał w studio ataku nieopanowanego śmiechu. Kamera przypadkowo utrwaliła ten moment na taśmie. Nazajutrz ówczesny władca kinematografii angielskiej, Aleksander Korda, wezwał do siebie nieznanego aktora. Podpisanie kontraktu było kwestią paru chwil. Wkrótce potem Donat nagrywał film, który zapoczątkował jego sławę i gdzie u boku CHARLESA LAUGHTONA wystąpił w „Prywatnym życiu Henryka VIII”.

Sławę osiągnął Robert Donat filmem „Upiór na sprzedaż”. Potem widywano się go coraz rzadziej na ekranach — nikt nie wiedział, że nekany ciężkimi atakami astmy, wielki aktor odrzucił cztery kontrakty na pięć...

Kiedy krecił film „RYCERZ BEZ ZBROJI”, przyjeżdżał do studia wprost ze szpitala, gdyż

wymagał nieustannej opieki lekarskiej. I co rano do szpitala dzwonił niespokojny kobiecym głosem, aby upewnić się, że Donat na pewno będzie mógł dokończyć prace nad filmem. Była to MARLENA DIETRICH, która nie czuła się na siłach, aby ten bardzo trudny film nagrać z jakimś zastępcą w głównej roli męskiej. Eventualnym zastępcą miał bowiem być całkiem nieznanymi młodym artystą o nazwisku LAURENCE OLIVIER...!

Już od miesiący scenarzysta Mark Robson i partnerka Donata z jego ostatniego filmu „Oberża szóstego szczęścia” INGRID BERGMAN wiedziały, że zbliżają się ostatnie chwile znakomitego artysty... Do historii kinematografii przejdzie on jako niezapomniany „mister Chips”, stary, trochę tajemniczy nauczyciel, który podobnie jak jego ówczesny, ukrywał ciężkie cierpienie pod maską sarkazmu...

ROUSSEAU — wieczny włóczęga

28. 6. 1712 — 2. 7. 1778

i przechodzili na wiarę katolicką, zajmowała się troskliwe pani de Warens, która pobierała za tę opiekę pensję od króla Sardynii. Oto jak uzasadnia 16-letni Jean-Jacques swoje przekonanie do wiary katolickiej: „Wyobrażalem sobie ją (panią de Warens) jako starą, gderliwą

wiada wszelkim wymogom „prostoty”. Rousseau daremnie usiłując rozwijać jej nauki. Nie nauczyła się nigdy biegłego czytania; z wielkim mozołem obznajmiła się z zegarem. Natomiast nigdy nie mogła spamiętać, w jakim porządku następują po sobie miesiące, ani zrozumieć początkowych zasad rachunku. Jean-Jacques chwali jednak jej dobry charakter i zmysł praktyczny.

Po 24 latach pożycia zawiera z nią związek małżeński, zostając uprzednio ojcem pięciorga dzieci, które oddaje do domu... podrzutek. Później szczerze żałuje swego postępków. W „Emilu” pisze: „Kto nie może wypełnić obowiązków ojca, nie ma prawa zostać ojcem. Ani ubóstwo, ani praca, ani obawa przed ludźmi nie mogą go zwolnić od obowiązku utrzymania i wychowania dzieci. Przepowiadam każdemu, kto ma serce, a kto mimo to zaniedbuje tak święte obowiązki, że wylewa będzie nad grzechem swoim łzy, największą zaprawiono gorczyca i nigdy nie znajdzie pociechy”.

Tak się też stało. Rousseau nie znajduje pociechy w swym życiu. Kat pali jego największe dzieła: „Emila” na paryskim bruku, w Genewie „Umowę społeczną” i „Emila”. Autor tych dzieł jedździ po Europie; ucieka, jak zaszczyt zwierzę. W końcu popada w chorobę umysłową i schodzi z tego świata w nie wyjaśnionych dotąd okolicznościach.

Znaczenie Rousseau dla filozofii polega przede wszystkim na tym, że w okresie upadającej monarchii i zdegenerowanej literatury broń nraw prostej natury i praw uczucia. Stawiał ponad wszystkie inne dobra, dobra moralne: wolność i równość. Postawił zagadnienie wartości cywilizacji na miejsce dogmatycznego przekonania o jej wartości. Wzywał do naturalności we wszystkich dziedzinach życia.

Obrońcą praw uczucia przygotował romantyzm. Natomiast społecznym ideom Rousseau sadzone było rychle urzeczywistnienie w rewolucji francuskiej.

Z. R.

Lama i fotograf

Lamy z ZOO Hagenbeck w Hamburgu umieją pozować do zdjęć, jak najlepsze modelki.

Fot. — CAF

